

Hoofdstuk 1 – Droom en Passie

“De beste manier om jezelf te vinden is jezelf te verliezen in het dienstbaar zijn aan anderen.”

-Mahatma Gandhi –

Bijna ieder mens heeft dromen, wensen en verlangens om dat te doen waarvan hij voelt dat het meer betekenis zal geven aan zijn leven. Sommigen voelen dit al op jeugdige leeftijd, anderen pas later, maar bijna niemand ontkomt aan dit innerlijke verlangen. Het is het verlangen om je talenten en creativiteit maximaal tot hun recht laten komen en zo het beste in jezelf naar boven te halen. Dat voel je diep van binnen. Het is de stem van je ziel die je dit hartsverlangen inluistert, het is de kracht binnenin eenieder van ons die je aanzet om je grenzen te verleggen, je horizon te verbreden, op je gevoel te vertrouwen en om dat te doen waarvoor je hier gekomen bent: om uit te groeien tot de mens die je zo graag wilt zijn. Je bent bereid om hier elke dag vol overgave aan te werken: het zwakke vlammetje binnenin zal worden gevoed totdat het een overheersend vuur is geworden en niet meer te blussen is.

Velen kennen dit verlangen, deze hartstocht, en hebben gekozen om hier uitdrukking aan te geven. Zij hebben een eigen levenspad uitgestippeld dat heeft geleid of nog zal leiden tot het beoogde en zo gewenste doel.

Ik behoor tot deze groep mensen die een onbedwingbare drang heeft om expressie te geven aan dat innerlijk gevoel. In mijn geval was het fotografie: ik droomde ervan daar eens mijn beroep van te maken.

Hoewel ik al van kinds af aan gefascineerd ben geweest door foto's, duurde het tot mijn vijftiende voordat ik mijn eerste

goede fotocamera kon kopen. Ik kocht de camera van mijn eerste salaris als huisschilder, nadat ik de opleiding hiertoe had voltooid. Kort daarop maakte ik mijn eigen donkere kamer, zodat ik zelf mijn filmrollen kon ontwikkelen en de foto's op papier kon afdrukken.

Fotografie boeide mij mateloos en als collega's mij vroegen wat ik daar verder mee wilde doen, vertelde ik dat ik ooit mijn eigen fotostudio zou hebben. Ik zou fotograaf worden en het schildersvak vaarwel zeggen. Ik geloofde hier zo stellig in dat ik uiteindelijk in 1988, na een vierjarige opleiding aan de fotovakschool, de deuren van mijn eigen fotostudio annex winkel kon openen.

Mijn droom, mijn passie, was werkelijkheid geworden en ik kon dat doen waar ik zo naar verlangde: elke dag met fotografie bezig zijn. Ik had in boeken gelezen dat als je passie sterk is, je vertrouwen en geloof onwankelbaar, er geen andere uitkomst mogelijk is dan dat die passie werkelijkheid wordt. Dat bleek waar te zijn, had ik nu zelf ondervonden.

Daar stond ik in mijn studio, te midden van allerlei statieven, flitsers en camera's: ik was ooggetuige van een droom die werkelijkheid was geworden. Ik kon haast niet geloven dat dit vanaf nu mijn werkterrein was. Ik voelde mij als een kind met zijn liefste speelgoed: blij en tegelijkertijd bang door de gedachte dat iemand het weer van me af kon nemen, mijn vreugde en gelukzaligheid kon wegnemen.

Ik had mijn doel bereikt. Wat begon als een droom werd in de loop der jaren steeds concreter. Toen ik aan mijn fotovakstudie begon had ik de stappen naar mijn doel op papier gezet en vervolgens uitgewerkt in een gedetailleerd stappenplan richting het beoogde resultaat. Velen hebben hun dromen en idealen op deze manier vorm gegeven en kennen de vreugde en voldoening die je voelt wanneer ze

werkelijkheid zijn geworden. Wanneer deze werkelijkheid jou omringt en je begint te realiseren dat dit het startpunt is van een nieuwe reis, een nieuw hoofdstuk in je leven, dan weet je dat je actie moet ondernemen om je plannen tot een daadwerkelijk succes te maken.

Ik realiseerde me dat ik ook allerlei belangrijke beslissingen moest nemen, niet alleen bij aanvang maar telkens weer, wekelijks, maandelijks, en dat ik daarbij soms zeer drastische besluiten moest nemen, knopen moest doorhakken, om daarbij tot een goede bedrijfsvoering te komen. De tijd van dromen lag achter me. Ik liet me adviseren om weloverwogen beslissingen te nemen. Ik moest rationeel te werk gaan: de pro's en contra's tegen elkaar afwegen en vervolgens een besluit nemen. Dat was het geval in 1996 toen er een nieuw winkelcentrum in de buurt werd gebouwd. Alle omringende ondernemers zag ik daar naartoe verhuizen. Ik werd voor de keuze gesteld om te blijven waar ik zat, op een locatie waar vrijwel geen andere ondernemers winkel hielden, of te verkassen naar een duur, nieuw winkelcentrum. Een hels dilemma, temeer omdat mijn gevoel keer op keer aangaf dat ik moest blijven waar ik zat en mij moest concentreren op dat waar ik goed in was: fotografie. Ik werd er echter van alle kanten op gewezen dat ik dit gevoel moest negeren en de situatie puur zakelijk moest bekijken.

Vreemd: de complete totstandkoming van mijn droom was een gevolg van mijn gevoel, mijn intuïtie en mijn constante geloof daarin. Nu werd mijn geloof in het volgen van mijn intuïtie juist als een belemmering aangevoerd en moest ik uitsluitend mijn verstandelijke vermogens gebruiken.

Jaren later las ik een citaat van Albert Einstein dat me toepasselijk leek voor de toen ontstane situatie: *“De intuïtieve geest is een heilig geschenk, het rationele verstand een trouwe dienaar. We hebben een maatschappij geschapen die de dienaar vereert en het geschenk is vergeten.”*

Uiteindelijk besloot ik in overleg met financiële adviseurs te verhuizen en mijn fotografiestudio uit te breiden met een boekhandel, waar de markt volgens onderzoek behoefte aan had. Ik moest mijn aandacht en creativiteit grotendeels weghalen bij dat wat mij lief was en mij richten op een puur zakelijk gegeven: de boekhandel rendabel maken.

Twee jaar later sloot ik noodgedwongen de deuren van mijn studio wegens een pijnlijk faillissement. Hierbij raakte ik niet alleen mijn bezittingen kwijt zoals mijn huis, maar bleef ik ook nog eens zitten met een enorme restschuld bij verschillende crediteuren. Het was een haast onmogelijke opgave om die schulden te voldoen: we waren bankroet, we zaten volkomen aan de grond. Wat als een fantastische droom begon, eindigde in een nachtmerrie en ik vroeg mij verwonderd af wat er nu toch mis was gegaan. Mijn droom, mijn passie voor de fotografie, het werk dat ik elke dag vol overgave deed, waar ik graag mijn bed voor uitkwam was uiteengespat, voorbij! Het huis dat ik samen met mijn vrouw had verbouwd en waar onze kinderen waren geboren en opgegroeid, was van ons weggenomen. Onze wereld stortte in. Ongeloof, woede en teleurstelling maakten zich van mij meester.

Veel tijd om alles te overdenken was er niet. We moesten snel ons huis verlaten en kregen een nieuw onderkomen toegewezen door de woningbouwvereniging. Er was actie nodig: ik moest een nieuw doel uitstippelen, niet alleen om in onze levensbehoeften te voorzien en schuldenaren te betalen, maar ook om weer gericht naar iets toe te werken, iets omhanden te hebben wat nieuwe levensvreugde zou schenken. Dit was een moeilijke opgave onder dergelijke omstandigheden. Ik besloot mijn oude beroep van onderhoudsschilder weer op te pakken, maar nu als zelfstandig ondernemer. Er moest brood op de plank komen, zo simpel was het, er was geen tijd voor zelfmedelijden. Zo hebben we voor onszelf een nieuwe toekomst gecreëerd.

Toch bleef al die tijd de prangende vraag bij mij naar boven komen: wat is er misgegaan? Welke fouten heb ik gemaakt en hoe had ik die kunnen voorkomen? Ik denk dat elke ondernemer die een faillissement heeft meegemaakt zich deze vragen oneindig vaak zal stellen, tot hij er hoofdpijn van krijgt en er gek van wordt. Het is waar dat tijd alle wonden heelt, maar er blijven onmiskenbaar ernstige littekens achter.

Het grootste verlies is niet het kwijtraken van persoonlijke bezittingen. Ook niet het verlies van je passie en je droom, hoewel dit er natuurlijk behoorlijk inhakt. Nee, het grootste litteken ontstaat omdat je het vertrouwen in jezelf bent verloren, het vertrouwen in je eigen beslissingen. Je hebt je afgesloten van je innerlijke leiding en je neemt de stem binnenin niet meer waar: die is verstomd door angst. Elk nieuw plan dat in je opkomt om je passie nieuw leven in te blazen is gebouwd op deze fundering van angst, en heeft daarom geen kans van slagen. Angst om weer te mislukken, te falen, te verliezen. Elk nieuw plan dat je bedenkt om een beter leven voor je gezin en jezelf te creëren staat op die wankelende basis van onzekerheden, twijfels en gebrek aan kracht, moed en bovenal het vertrouwen om te kunnen slagen. Dus doe je wat velen doen, je legt je neer bij je situatie, geeft je als het ware over aan dat wat geen echte vreugde schenkt en nauwelijks mogelijkheid biedt om te groeien. In Amerika noemen ze dat de *comfortabele zone*: te weinig geld verdienen om van te leven, te veel om van te sterven. Als je te lang in deze situatie blijft hangen, ontnemt het je alle moed om nog eens verder te kijken en te beseffen dat eenieder van ons kan uitgroeien tot dat wat hij wil.

Ook ik voelde de uitzichtloosheid, de moedeloosheid en had de overtuiging dat dit niet zou veranderen. Daarbij bleef de vraag mij kwellen wat er nu verkeerd was gegaan. Wat ik ook probeerde, niemand kon mij hier een antwoord op geven. Totdat ik in 2006, op een website over intuïtie, de naam Bob Proctor tegenkwam. Daar stond dat de Canadees Bob Proctor

zich zijn hele leven bezig had gehouden met onderzoek naar de oorzaken van het slagen of falen van mensen. Wanneer twee mensen onafhankelijk van elkaar hetzelfde doel nastreven, wat is dan de reden dat de een glorieus slaagt en de ander of afhaakt of faalt?

Direct heb ik Proctors website bezocht, allerlei artikelen over hem gelezen en zijn biografie bestudeerd. Dit gaf mij zoveel hoop, dat ik alles wat hij ooit geschreven had en aan studiemateriaal aanbood gretig tot mij nam. Er ging een compleet nieuwe wereld voor mij open. Hoe meer ik zijn lessen bestudeerde, zijn workshops bekeek en zijn boeken las, des te duidelijker werd het mij waarom ik had gefaald. Daar vond ik het antwoord waar ik zo lang naar op zoek was geweest: ik ontdekte waarom ik nu in deze positie zat en geen verder acties meer had ondernomen. Hij deed mij inzien dat niets blijvend is, dat je alles kunt bereiken in je leven wat je maar wilt, mits je weet wat er voor nodig is om te slagen en vooral wat je moet ontwijken.

Ik kreeg inzicht in de werking van ons onderbewustzijn en in hoe dat zo bepalend is voor ons doen en laten. Ik voelde dat dit de waarheid was en wilde alles wat hierover door grote meesters was geschreven bestuderen.

Via Bob Proctor kwam ik in aanraking met het werk van Earl Nightingale en Napoleon Hill, die samen eveneens hun leven hadden gewijd aan deze problematiek. Ook hun werk heb ik uitgebreid bestudeerd. Zo kreeg ik steeds meer inzicht in hoe de menselijke geest werkt en hoe iedereen, ongeacht zijn afkomst of verleden, een gelukkig leven kan leiden en zijn angsten de baas kan worden: ongeëvenaarde levenslessen die rijkdom bieden aan iedereen die zich hiervoor openstelt.

Drie jaar lang bleef ik deze materie bestuderen. Toen kwam ik in 2009 in contact met de Amerikaan Jack Canfield, een grootheid op het gebied van zelfontplooiing. Hij was een meester in het uitleggen hoe je doelen creëert en bereikt en

was vermaard om zijn visie. Hoewel hij zich bezighield met hetzelfde onderwerp als mijn andere leermeesters, verschilde zijn manier van aanpak. Dat sprak mij dermate aan dat ik besloot om een coachingsopleiding bij hem te volgen van twaalf maanden.

Bij de eerste les kreeg ik de vraag wat ik dacht te bereiken na twaalf maanden studie: wat was mijn hartenwens? Nu, na al die jaren was het mij volkomen duidelijk, er bestond geen enkel misverstand over: ik wilde coach worden. Dankzij de voorgaande drie jaren van intensieve studie, wist ik dat wat je ook hebt meegemaakt en hoever je daardoor ook bent afgegleden, er voor iedereen een keerpunt mogelijk is. Ik wist dat je werkelijk kunt uitgroeien tot datgene wat je altijd zo stil hebt gewenst als je er maar de juiste handleiding voor krijgt, de juiste steun en visie. Dit keerpunt is mij aangereikt door Bob Proctor en zoveel anderen die hier hun missie van hebben gemaakt. Nu wil ik het weer aan anderen doorgeven. Dat is mijn passie, dat is mijn doel.

Halverwege 2010 heb ik de opleiding met goed gevolg afgesloten en ben vervolgens aan nieuwe studies begonnen op dit gebied. Verderop in dit boek schrijf ik dat datgene waar je je aandacht op richt zich versterkt. Zo ook op mijn onderzoeksgebied: steeds weer leg ik nieuwe contacten en krijg ik uit onverwachte hoek nieuw materiaal of nieuwe inzichten. Mijn ideeën breiden zich alleen maar uit: zolang je je op je doelen richt en gefocust blijft, worden je resultaten steeds krachtiger.

in 2014, na al die jaren studie en elke dag opnieuw nieuwe dingen ontdekken, heb ik twee doelen voor mijzelf gesteld waardoor ik mensen kan helpen om doelen voor zichzelf te creëren.

Het eerste: een coachingspraktijk starten waarin ik mensen persoonlijk begeleid in het bepalen van een doel en ze vervolgens help bij hun reis naar het doel.

Het tweede doel houdt u nu in uw handen. Ik wilde een boek schrijven over wat ik heb geleerd: oude levenswijsheden aangevuld met eigen inzichten en de nodige voorbeelden.

Met dit boek is het mogelijk om je doel te bereiken. Vooral als je net begint met je droom proberen te verwezenlijken kan je er danig aan twifelen of succes wel voor jou is weggelegd. Doelen nastreven betekent dat je er volledig voor wilt gaan. Er is geen tussenweg of gemakkelijke sluiproute: het is niet zomaar even gedaan. Was dat het geval geweest, dan had je je doel allang bereikt en dit boek niet nodig gehad.

In de huidige maatschappij gunnen mensen zichzelf nauwelijks de rust om tijd en energie in persoonlijke ontwikkeling te steken. Als ze dat al doen, dan willen ze graag snel resultaat zien, anders geven ze het op en gaan ze op zoek naar een andere gemakkelijkere oplossing. Wanneer je jezelf de tijd gunt om dit boek eerst rustig door te lezen en op je in te laten werken, om het vervolgens opnieuw te lezen, dan zul je zien dat alles op zijn plaats valt en dat je het niet allemaal ineens hoeft doen. Dit boek geeft je een stappenplan waarbij je telkens nieuwe inzichten vergaart die de weg gemakkelijker maken. Zie het als een motivatiegids, om je te stimuleren, te besluiten: vanaf vandaag kies ik voor mijn eigen geluk. Je kiest ervoor om je eigen unieke levenspad te bewandelen en zelf te ervaren dat alles echt mogelijk is, als je er maar 100% voor wilt gaan.

Ik ben het voorbeeld, ik heb alle stappen genomen om mijn doel te verwezenlijken. Het is mogelijk. Maar ik waarschuw je wel: het zal geen gemakkelijke reis worden. Denk er niet te licht over, dan is mislukking op voorhand verzekerd. Er komen herhaaldelijk kritieke momenten op je pad waarop je doorzettingsvermogen zwaar op de proef wordt gesteld, momenten waarop je het op wilt geven. Dat heeft iedereen die voor een hoog doel gaat, niemand uitgezonderd. Maar je

zult ervaren dat wanneer je deze beslissende stap hebt overwonnen er nieuwe ideeën verschijnen die voorheen buiten je gezichtsveld lagen. Dat je daarna verrijkt en versterkt je weg kunt vervolgen, telkens een stap dichterbij het uiteindelijke doel. Vergeet daarbij niet om te genieten van de reis. Het doel is uiteindelijk je bestemming, maar de reis ernaartoe is wat je rijker en sterker maakt: elke stap voorwaarts mag gevierd worden.

Er zal een fantastische nieuwe wereld ontstaan, waarvan je zelf de regisseur bent. Jij bepaalt hoe het script eruit komt te zien. Je staat aan het begin van een rijker leven dat zoveel meer vreugde en voldoening geeft. Het ligt nu aan jou.

Marinus Wieten

